

VĚRNÁ

Zašuměla doubravěnka, listím zašuměla,
dívčina se roztesknila, srdcem ochořela.
Teskní noci, celé noci, teskní i den bílý,
že se z vojny po tři léta nenavrací milý.

Na vršíčku na mohyle s ním se rozcházela,
líbala jej, objímala, v slzách provázela.
Neplač, neplač, vlaštovičko, vojnu dosloužím si,
jako sokol přiletím a slétnu nad tvou chýší.
Neplač, neplač, holubičko, neteskní ty marně,
podej ručku, vrať se domů, nezapomeň na mne.

Zazvonily podkověnky, kopyta v zem buší,
smutné myšlenky jen zbyly osiřelé duši.
Po větru kuň hřívu pouští, poskočí si lehce,
za lesy a kopci nechal černobrvé děvče.

Za doubravou na výšině mohyla je stará,
s první hvězdou každodenně dívčina tam stála.
S hvězdami tam přišla, stála až do temné noci,
za milým si vyhleděla svoje černé oči.
Zimu, léto prochodila, probloudila sama,
ušlapala tvrdou stezku bílýma nožkama.